

Enmig de tothom, Déu i prou

Entrevista amb Roser Batallé, de la família de Carles de Foucauld

Des de fa tres anys, Roser Batallé és per als veïns de Gerri de la Sal (Pallars Sobirà) “la Roser de la Rectoria”, malgrat que ella preferiria dur una vida més anònima, perquè considera que s’adiu més amb el compromís de contemplació i pregària que va assumir fa molts anys, seguint l’exemple de Carles de Foucauld. A Gerri, la Roser manté viu el seu compromís amb la força del primer dia, té cura de mantenir oberta l’església parroquial i mira de transmetre amb el propi exemple la convicció que l’“Església de Jesucrist és llevat, és sal, és ferment d’amor i de vida”. / **Mn. Cinto Busquet**

Roser Batallé diu que va arribar a Gerri de la Sal “de carambola”. Després d’uns anys cuidant la mare, ja gran, buscava un lloc on continuar el seu compromís de “vida contemplativa en el món”, i un sacerdot amic li va aconsellar que s’adrecés al Bisbat d’Urgell, on

va ser ben rebuda. La seva opció vital l’havia començat cap al 1971, quan va ingressar en una fraternitat inspirada en l’esperit del beat Carles de Foucauld, “un grup de laïques cèlibes, que havien fet compromís de pobresa i de pregària”. Tres anys més tard, va decidir deixar la feina

de mestra i dedicar completament la seva vida a la vocació que sentia. Tenia aleshores 37 anys, “i la fraternitat m’ho desaconsellava; però com que Déu mai no m’ha fallat m’hi vaig decidir, i els pares em van fer costat: la mare em va dir que fes el meu camí, i el pare em va demanar: ‘prega per nosaltres, i Déu sobretot’”. Se’n va anar a Lloza (Terol), on visqué “en una barraca de vinya”; després anà a Múrcia, a un lloc tan àrid que li deien “el paisatge lunar”; més tard es traslladà a Mallorca, d’on va tornar a Barcelona per cuidar la mare; i ara, des de fa tres anys, continua vivint la seva vocació al Bisbat d’Urgell.

– Com resumiries la teva vocació, aquè t’ha cridat el Senyor a 37 anys?

– A una confiança total en Ell, i a viure amb aquesta simplicitat de vida, amb el mínim, al nivell dels que gairebé no tenen res; perquè penso que des d’aquesta plataforma puc anar fent camí amb tota la humanitat. Seria molt fàcil dir “feliços els pobres” quan jo sóc milionària i tinc pràcticament de tot. La meua és una opció una mica radical, però sempre confiant que és Déu qui m’ha portat cap aquí; i com que mai no m’ha faltat de res, he tingut de tot i més, i encara puc compartir el poc o el molt que Déu em dóna. Crec que el que Ell em dóna és de tots, i per això el que tinc és de tots, d’aquell que ho necessita més que jo. Així ho vaig aprendre a casa meua, perquè amb nou germans que érem, compartir era el que tocava, i així he viscut sempre.

– Tu estàs cridada a una vida contemplativa enmig de la gent, una vida de recolliment en Déu però estant amb tots i sent com tots...

– Això mateix, però des de l’anonimat. És molt important per a mi: com més anònima sóc, més part em sento del lloc on visc. Les etiquetes no em van; l’anonimat em facilita passar inadvertida i alhora ser el que he de ser. Per això no m’agrada gaire la idea d’aquesta entrevista ni sortir a cap revista.

– Aquest anonimat l’has trobat a Gerri de la Sal? Com han estat els

tres anys que portes vivint al poble?

– Aquí m’és una mica difícil, perquè per a la gent del poble sóc la Roser de la Rectoria; i això fa que m’associïn a uns antecedents i unes connotacions molt marcades. He treballat molt perquè em mirin d’una altra manera; he estat sempre una bona veïna, amb la porta de casa oberta a tothom, però tot i així, les connotacions de viure a la Rectoria no m’ajuden gaire.

– L’església és sempre oberta també?

– L’obro de bon matí, i fins al vespre. És la casa de Déu; per tant, jo no he de tancar portes. I m’agrada molt quan, a l’hora de tancar, veig un

“Quan pares atenció, veus que amb Déu no et falta de res”

llantió encès, perquè això vol dir que algú s’ha retrobat amb el seu sentit de relació amb Déu. Només per això, ja estic satisfeta.

– It’has trobat en aquests tres anys persones que et vénen a veure per confiar-se amb tu o per demanar-te consell?

– No. Amb la gent parlem, i si surt, surt; i si no, no. Però no es planteja explícitament.

– Per a tu, qui és Déu?

– Déu és el meu Pare entranyable. He descobert en Ell una paternitat molt i molt tendra, que es cuida de tot i per tot. Mai no em falta de res. El primer hivern de ser aquí va fer molt de fred i va nevar molt; i un dia, passejant per un caminet aquí a prop, entre la neu vaig veure una flor, i vaig pensar: “si Déu se’n cuida d’aquesta flor, com no s’ha de cuidar d’aquest bitxo que sóc jo?”. Per a mi va ser una troballa molt significativa, perquè t’adones que, quan pares atenció, veus que amb Déu no et falta de res. Tot i que ara que començo a perdre una mica la memòria, també m’ajuda Maria, que és la meua intercessora. És la meua germana, la meua amiga.

– I l’església, què és per a tu?

– La meua estimada Església és

aquella que m’ha ensenyat el camí de la fe, però que em fa patir molt. La critico, però perquè me l’estimo molt, amb tots els seus defectes, que en té, com jo; i amb totes les seves virtuts. Estic amb ella incondicionalment.

– Com veus l’església a casa nostra? Com veus el seu present i el seu futur?

– El present, tal com jo el veig, és com si ens volguéssim agafar a unes formes arcaiques. Com si perdéssim pistonada i llavors ens agaféssim a les paperines, als guarniments, i així semblarà que tenim poder. Però com que Jesús això no ho vol, això caurà. I el futur serà quan tot això hagi saltat. Llavors serà l’església de colze amb colze de Jesucrist, que està amb tothom sense parafernàlies. Una Església humil, senzilla, propera, que és el llevat que fa unitat. No pots dir que fas unitat quan ets prepotent, perquè llavors divideixes, no uneixes. La unitat es fa quan tu la vius identificada amb Jesús, que és qui ens ha donat l’amor del Pare. Aquesta és l’església que jo vull. Quan vaig anar a Terol em vaig plantejar què demanava de l’església. Li demanava que fos ben humil i desposseïda de poders. Però llavors em vaig adonar que això era el primer que havia de fer jo. Perquè no podia demanar ni predicar una cosa que jo no visc.

– Fa molt de temps que vius la pregària des d’una total discreció. Per a tu, què vol dir pregar?

– És estar en relació amb aquesta persona que m’estima. És una relació personal, de tu a tu, de cor a cor, de vida a vida. En aquest sentit, la Litúrgia de les Hores m’ajuda molt, perquè els que han escrit els psalms són persones que han tingut una vivència de relació amb Déu. I m’estimula a revivre la confiança, perquè de vegades ens creiem uns súpèrs que ho podem fer tot; i com que jo no puc fer-ho tot, confio que és Déu qui ho fa, a través dels sants i d’aquells que han escrit les seves vivències de fe.

– Vius a la Rectoria, al costat de l’església, on tens constantment la

presència del Senyor a l'Eucaristia. És important per a tu, això?

– Molt. Per a mi, l'Eucaristia és el plat fort: si me'l treuen, em quedo amb gana. Déu és tan meravellós, s'ha volgut fer tan humil, tan simple, que s'ha fet pa per alimentar-nos a tots. Això només ho pot fer Déu; els homes som incapaços, perquè sempre volem alguna cosa.

– Et pesa que no t'entenguin?

– Jo voldria poder compartir amb persones que sintonitzessin, que ens entenguéssim, perquè no tots estem pastats de la mateixa manera. Em sap

– En aquest sentit, com vius el moment actual, no tan sols a Catalunya sinó a Europa en general, de molta secularització i d'allunyament de la pràctica religiosa?

– Diem que hi ha un allunyament de la pràctica religiosa, però jo m'adono que hi ha moltes persones amb una qualitat humana que em deixen meravellada, perquè encara que no siguin practicants estan molt a prop de Déu. De manera inconscient, possiblement, perquè no els veus a l'església, però la talla humana que tenen no se l'han fabricada ells: és

– Llavors, el principal ensenyament és viure tal com Jesús ens mostra...

– Això per a mi és cabdal. Penso que el testimoni de Jesús és aquest, precisament. Jesús no va venir a presumir ni a vantar-se de res; sinó que va viure a fons. Cada vegada que lleigeixo la vida de Jesús m'encanta com vivia: *a tope*. M'agrada molt aquell fragment dels Evangelis que parla de l'hemorroïssa, que tenia aquell problema de salut i no trobava cap metge que la curés perquè no tenia diners, pobra dona; però va sentir Jesús i va creure que només que el toqués ja en tindria prou: la seva fe va despertar la possibilitat que tenia Jesús de curar-la. Penso que som nosaltres que hem de despertar això a Déu, i creure'ns que és Ell qui cura, qui salva, qui allibera... Nosaltres som només els mitjans, cadascú en el seu paper, però transmetent aquesta força que rau en tots.

– Et fa por la mort, Roser?

– No hi penso. Visc. I això que m'hi he trobat per morir, que ja veia gairebé l'altre costat. Però no hi penso en morir; penso en viure. I quan la mort vingui, doncs benvinguda.

– I com ajudes les persones que es troben a prop de la mort o que han d'afrontar una malaltia molt greu?

– És que no tinc paraules, llavors. M'hi estic al costat. Una amiga meva la van operar de càncer. Estava molt malament. Doncs quan la van portar a l'habitació vaig seure al seu costat; ella va obrir els ulls, em va veure, però jo no li vaig dir res. Temps després em va dir: "Tu no saps, Roser, el teu silenci com m'ha ajudat". Amb això ja en tinc prou.

– Com resumiries en poques paraules el sentit de la teva vida?

– No ho sé... Estar, viure i respirar Déu. I deixar respirar els altres.

– "Respirar Déu", què vol dir?

– Doncs, estar amb Ell. Que Ell amari la meva vida. I llavors ja no cal que faci res: ja ho farà Ell. De debò ho dic: ho noto que és Ell qui ho fa, i que jo gairebé no cal que faci res. **Edi**

Els carrers de Gerri de la Sal són l'entorn que Roser Batallé ("la Roser de la Rectoria", per als veïns del poble) va triar fa tres anys per continuar la seva vida de compromís tot seguint les petjades de Charles de Foucauld.

greu les persones que penso que em podrien entendre i no m'han entès. Però per a això només hi ha el remei de la paciència; potser amb el temps ho veuran, perquè de veritat només n'hi ha una.

– Encomanes aquestes persones a Nostre Senyor?

– Sí; i les que més encomano són les que més em fan patir...

– De dintre o de fora de l'Església?

– De dintre i de fora. I amb alguns en podríem dir que he hagut de "davallar als inferns", que és la part més oposada a l'amor.

perquè Déu és amb ells. De manera que jo no veig que la situació actual sigui tan desastrosa com la gent diu.

– Què en penses, doncs, de l'anunci explícit de Jesús i de l'Evangelí? Sembla, de vegades, que no ens entenguem o que no sabem com fer-ho...

– Jo crec que aquell que ho viu ja ho transmet. Hem de ser humils i reconèixer que si no en sabem molt, de parlar, doncs paciència: ho haurem de fer amb menys paraules. Però tampoc no en calen gaires, de paraules...